

To R. KREUTZER.

SONATA.

Op. 47.

Sonata 9.

Adagio sostenuto.

L. van Beethoven.

VIOLIN.

PIANO.

Adagio sostenuto.

The musical score is written for Violin and Piano. The first movement, 'Adagio sostenuto', is in 3/4 time and features a series of chords and melodic lines with various dynamics including *f*, *p*, *cresc.*, and *sf*. The second movement, 'Presto', is in 3/4 time and consists of a more rhythmic, chordal texture. It includes markings for *cresc.*, *rallent.*, and *sf*. The score ends with a final, powerful flourish marked *ff* and an asterisk.

First system of musical notation. The upper staff features a melodic line with a *cresc.* marking and a *sf* (sforzando) dynamic. The lower staff is a piano accompaniment with a *p* (piano) dynamic and a *cresc.* marking. Fingerings are indicated by numbers 1, 2, 3, 4.

Second system of musical notation. The upper staff continues the melody with a *p* (piano) dynamic. The lower staff features a more active piano accompaniment with a *p* (piano) dynamic. Fingerings are indicated by numbers 1, 2, 3, 4, 5, 8.

Third system of musical notation. The upper staff includes a *V* (Crescendo) marking. The lower staff continues the piano accompaniment with a *p* (piano) dynamic. Fingerings are indicated by numbers 1, 2, 3, 4, 5, 8.

Fourth system of musical notation. The upper staff features a melodic line with a *f* (forte) dynamic. The lower staff features a piano accompaniment with a *f* (forte) dynamic. Fingerings are indicated by numbers 1, 2, 3, 4, 5, 8.

Fifth system of musical notation. The upper staff features a melodic line with a *f* (forte) dynamic. The lower staff features a piano accompaniment with a *f* (forte) dynamic. Fingerings are indicated by numbers 1, 2, 3, 4, 5, 8.

La Sonata Kreutzer

Lev Tolstoi

Seguit de l'Epíleg a *La Sonata Kreutzer*

Traducció de Miquel Cabal Guarro

FLÂNEUR. Barcelona 2023

Doncs, jo us dic que qualsevol qui mira una dona per desitjar-la, ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor.

MATEU, 5, 28¹

Els deixebles li diuen: «Si és així la situació de l'home amb la dona, més val no casar-se».

Ell els digué: «Això, no tots ho comprenen, sinó només aquells a qui és donat. Perquè hi ha eunucs que han nascut així del ventre de la mare, i hi ha eunucs que n'han estat fets pels homes, i hi ha eunucs que se n'han fet ells mateixos, per causa del Regne del cel. Qui ho pugui entendre, que ho entengui».

MATEU, 19, 10-12

¹ Les citacions de l'evangeli de Mateu estan extretes de la Bíblia (versió dels monjos de Montserrat), segons la versió digital del text de la sisena edició (Andorra: Casal i Vall, 1992). (*Totes les notes són del traductor.*)

I

Va ser a principis de primavera. Fèiem el segon dia de viatge. Els qui recorrien distàncies curtes anaven pujant i baixant del vagó, però n'hi havia tres que, com jo mateix, érem dalt del tren des de l'estació d'origen: una dama lletja i d'una certa edat, fumadora, amb cara de fatiga, que portava un abric mig masculí i un barretet; un conegut seu, un home xerraire d'uns quaranta anys que tot ho duia nou i ben cuidat, i un senyor baixet que es mantenia una mica enllà, de moviments bruscos, que encara no era vell, però que tenia uns cabells arrissats i sens dubte encanudits abans d'hora, i uns ulls inusualment brillants que li saltaven de pressa d'un objecte a un altre. Portava un abric vell, fet per un sastre car, amb coll de moltó, i un barret alt de la mateixa pell. Sota l'abric, quan se'l descordava, se li veia una jaqueta llarga i una camisa russa brodada. Una altra peculiaritat d'aquest senyor era que, de tant en tant, emetia uns sons estranys que recordaven un estossecc o un riure estroncat just en començar.

Aquest senyor havia eludit afanyosament tot el viatge de parlar amb els altres passatgers i de fer-hi coneixença. Quan els veïns feien per iniciar una conversa, ell els responia d'una

manera breu i brusca i o bé llegia, o bé fumava, tot mirant per la finestreta, o bé, després de treure provisions d'un sac vell, bevia te o feia un mos.

Em va semblar que la seva solitud l'aclaparava, i vaig voler parlar-hi uns quants cops, però, quan els nostres ulls es trobaven, cosa que passava sovint perquè sèiem l'un davant de l'altre de través, ell cada vegada es tombava i agafava el llibre o mirava per la finestreta.

El capvespre del segon dia, mentre fèiem parada en una estació gran, aquest senyor nerviós va baixar a buscar aigua calenta i es va fer un te. En canvi, el senyor que tot ho duia nou i ben cuidat, un advocat, com vaig saber després, i la seva veïna, la dama fumadora de l'abric mig masculí, van anar a prendre el te a l'estació.

Durant l'absència del senyor i la dama, van pujar al vagó unes quantes cares noves, entre les quals un vell alt, afaitat i arrugat, evidentment un comerciant, que duia una pellissa de fura boscana i una gorra de drap amb una visera enorme. El comerciant va seure davant dels seients de la dama i l'advocat, i de seguida va establir conversa amb un jove que semblava un dependent i que també havia pujat al vagó en aquella estació.

Com que el tren estava aturat i jo seia de biaix d'ells, les estones que no passava ningú anava pescant la conversa que tenien. Primer el comerciant va explicar que es dirigia a la seva hisenda, que era tot just una estació enllà. Després, com sempre, van començar a parlar dels preus, del comerç, xerraven, com sempre, de

com estava el mercat a Moscou, i després es van posar a parlar de la fira de Nijni Nóvgorod. El dependent va començar a explicar les festasses que muntava a la fira un mercader ric que tots dos coneixien, però el vell no el va deixar acabar i arrencà a parlar de les que temps enrere armaven a Kunàvino, i en les quals ell havia participat. Estava visiblement orgullós d'haver-hi pres part i, amb una alegria evident, va dir que una vegada, amb aquell mateix conegut, anant borratxos, n'havien arribat a fer una de tan grossa a Kunàvino que calia explicar-la a cau d'orella, i que va fer que el dependent deixés anar una riallada que es va sentir a tot el vagó, mentre el vell també engegava a riure i deixava veure dues dents grogues.

Com que no esperava sentir res d'interessant, em vaig posar dret per anar a estirar les cames a l'andana fins a la sortida del tren. A la porta em vaig trobar l'advocat i la dama, que tenien una conversa animada.

—No hi serà a temps —em va dir l'advocat, sociable—, de seguida sonarà el segon senyal.

I va ser així: no havia arribat a la cua dels vagons, que ja va sonar el senyal. En tornar, la dama i l'advocat encara tenien la conversa animada. El vell comerciant seia davant d'ells en silenci, mirava endavant amb ulls severs i, de tant en tant, remugava entre dents amb desaprovació.

—Llavors va dir directament al seu marit —deia l'advocat, somrient, just quan jo li passava pel costat— que no podia ni tampoc volia viure amb ell, perquè...

I va explicar alguna altra cosa que no vaig poder sentir. Darrere meu van passar més passatgers, va passar el revisor, va pujar corrents un capatàs, i durant una bona estona hi va haver un xi-varri que no deixava sentir la conversa. Quan tot es va calmar i vaig tornar a distingir la veu de l'advocat, era evident que la conversa ja havia passat d'un cas particular a unes consideracions generals.

L'advocat deia que la qüestió del divorci ara interessava molt l'opinió pública europea, i que a casa nostra cada vegada n'hi havia més casos. En adonar-se que la seva veu era l'única que se sentia, l'advocat va interrompre el discurs i es va tombar de cara al vell.

—Antigament això no passava, oi? —va dir, fent un somriure agradable.

El vell volia respondre alguna cosa, però en aquell moment el tren es va posar en marxa; es va treure la gorra i va començar a senyar-se i a xiuxiuejar una oració. L'advocat va apartar la mirada i, amb cortesia, es va esperar que acabés. Després de l'oració i de senyar-se tres vegades, el vell es va tornar a calar bé la gorra, es va acomodar al seient i va engegar a parlar.

—Abans també passava, senyor, però no tant —va dir—. En els temps que corren, no pot ser que no passi, això. És que ara tothom és molt instruït.

El tren, que cada vegada anava més de pressa, feia brogit amb els sotracs, i em costava de sentir-los bé, però la cosa m'interessava, per això em vaig asseure més a prop d'ells. El meu veí, el

senyor nerviós d'ulls brillants, era evident que també hi tenia interès i, sense canviar-se de lloc, parava l'orella.

—I quin mal hi ha, en la instrucció? —va dir la dama, fent un somriure amb prou feines perceptible—. Que potser és millor casar-se com antigament, quan el nuvi i la núvia ni tan sols no s'havien vist mai? —va continuar, sense respondre a les paraules del seu interlocutor, sinó a les que es pensava que diria, com és costum de moltes dames—. No sabien si s'estimaven, si podrien estimar-se, i es casaven amb el primer que passava, i tota la vida era un turment. Li sembla que era millor, això? —deia, dirigint-se evidentment a mi i a l'advocat més que no pas al vell, amb qui parlava.

—És que ara tothom és molt instruït —repetia el comerciant, mirant-se la dama amb menyspreu i deixant la pregunta sense resposta.

—M'agradaria saber quina relació li sembla que hi ha entre la instrucció i les desavinences matrimonials —va dir l'advocat, fent un somriure amb prou feines perceptible.

El comerciant volia dir alguna cosa, però la dama el va tallar.

—No, això són temps passats —va dir ella. Però l'advocat la va aturar:

—No, deixi'l que exposi la seva idea.

—L'estupidesa és cosa de la instrucció —va dir el vell amb fermesa.

—En fan casar dos que no s'estimen, i després s'estranyen que a casa no s'avinguin —va afanyar-se a dir la dama, mirant-me

a mi i a l'advocat, i fins i tot al dependent que, dret i recolzat al respatller, escoltava la conversa amb un somriure.

—És que els únics que es poden aparellar com vulgui l'amo són els animals, la gent té inclinacions, preferències —va dir, amb el desig evident d'irritar el comerciant.

—No hauria de dir això, senyora —va fer el vell—. Un animal és una bèstia, en canvi a l'home li ha estat donada la llei.

—Però com es pot viure amb algú quan no hi ha amor? —La dama continuava afanyant-se a deixar anar les seves idees que, aparentment, li semblaven molt noves.

—Abans no s'hi fixaven, en això —va fer el vell en un to imponent—. És ara que és moda. Per qualsevol coseta, ara ella ja diu: «Et deixo». I és moda fins i tot entre els camperols. «Té —li diu—, aquí tens les camises i els calçons; jo me'n vaig amb en Vanka, que té els cabells més arrissats que tu.» Au, i ja pots dir el que vulguis. El primer que ha de tenir una dona és por.

El dependent va dirigir una mirada a l'advocat, a la dama i a mi, mentre era evident que contenia un somriure i que estava preparat per riure's de les paraules del comerciant o bé per aprovar-les, en funció de les nostres reaccions.

—Però por de què? —va dir la dama.

—Por de què? Doncs del mariiii! Vet aquí de què.

—Però aquests temps ja han passat, mestre —va dir la dama, amb una certa malícia i tot.

—No, senyora, aquests temps no poden passar mai. Tal com Eva va ser creada d'una costella de l'home, així serà fins a la fi

dels segles —va dir el vell sacsejant el cap d'una manera tan severa i victoriosa que el dependent al mateix moment va concloure que la victòria era a la banda del comerciant, i es va posar a riure fort.

—Això és el raonament que fan vostès, els homes —va dir la dama, que no es rendia, mirant-nos a nosaltres—. S'han procurat la llibertat, però volen la dona tancada en una torre. Vostès, això sí, s'ho permeten tot.

—Ningú no es permet res; passa que l'home no hi fa res de bo, a casa, i en canvi una dona casada és un gerro fràgil —va continuar insistint el comerciant.

Era evident que el to imponent del comerciant vencia els qui l'escoltaven, i fins la dama se sentia aclaparada, però malgrat tot no es rendia.

—Sí, però suposo que deu estar d'acord amb mi que la dona és un ésser humà, i que té sentiments, igual que l'home. Què ha de fer, doncs, si no estima el marit?

—Que no l'estima! —va repetir el comerciant, amenaçador, arrufant les celles i els llavis—. Doncs ja l'estimarà!

Aquell argument inesperat va agradar especialment al dependent, que va deixar anar un so d'aprovació.

—I ara, no l'estimarà —va fer la dama—. És que no es pot forçar ningú, si no hi ha amor.

—Bé, i si la dona enganya el marit, llavors què? —va dir l'advocat.

—Això no ha de passar —va dir el vell—. S'ha de vigilar.

—Però quan passa, llavors què? Perquè i tant que passa.

—Potser li passa a algú, però no aquí —va dir el vell.

Tots van callar. El dependent es va remoure, es va tirar una mica endavant i, com que evidentment no volia quedar despenjat, amb un somriure va engegar:

—I tant, senyor, amb un noi d'allà on vinc hi va haver un escàndol. Una cosa força difícil de jutjar, també. Li va tocar una dona d'aquestes, també, una de vida alegre. Va començar a trapellejar, ella. Però el nano era reposat i instruït. Primer se'n va anar amb un oficinista. Ell va mirar de convèncer-la per les bones. Ella no va afliuxar. Va fer-li porqueries de tota mena. Va començar a robar-li diners. I ell li pegava. Però res, encara va ser pitjor. Va arribar a embolicar-se, si em permeten que ho digui així, amb un jueu, un home sense batejar. Què havia de fer, ell? Doncs la va deixar per sempre. Ara viu solter, i ella va voltant d'un lloc a un altre.

—Perquè és un beneit —va dir el vell—. Si de bon principi no li hagués afliuxat la corda i l'hagués fermada curta, ara segur que viuria amb ell. Al principi no s'ha de donar llibertat. No et fiïs mai del cavall al camp ni de la dona a casa.

En aquell moment va passar el revisor per demanar els bitllets fins a l'estació següent. El vell li va donar el seu.

—I tant que sí, cal fermar curt d'entrada el sexe femení, si no tot se'n va en orris.

—Bé, i com és que vostè mateix explicava fa un moment que uns homes casats es divertien a la fira de Kunàvino? —vaig dir, sense poder-me contenir.